

Kích Thước Vừa Đủ

Trina không thích việc mình khác biệt.

Bài của Richard M. Romney
Các Tạp Chí Giáo Hội
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

“**C**ậu nhỏ con quá đi!” Sasha nói. “Chúng tớ nên gọi cậu là Trina Tí Nị.”

Trina cố gắng mỉm cười. Những đứa trẻ khác ở trường trêu chọc em ấy rất nhiều vì ngoại hình nhỏ bé. Khi chào đời, em ấy đã rất nhỏ và không lớn nhanh như những đứa trẻ khác. Nhưng em ấy không thích cái tên Trina Tí Nị. Em ấy không thích việc mình khác biệt.

“Cậu nhỏ con quá nên chắc cậu không bao giờ lớn lên đâu,” Max nói khi bọn trẻ ra ngoài nghỉ giải lao.

“Tớ biết là mình nhỏ bé,” Trina nói. “Nhưng tớ đâu thể làm gì được. Đi chơi thôi nào.”

Trina chạy đi đá bóng với những đứa trẻ khác. Bọn trẻ đá quả bóng qua lại. Chúng đã rất vui vẻ với nhau.

Nhưng không lâu sau đó Trina thực sự cảm thấy rất mệt mỏi. Cô bé từ từ rời khỏi trận bóng và ngồi xuống bãi cỏ.

Liền lúc đó, Josie, bạn của cô bé đã đến. Josie cũng học cùng lớp Thiếu Nhi ở nhà thờ.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Josie hỏi.

“Ừ,” Trina đáp. “Tớ chỉ cần nghỉ một lát. Phổi tớ bị mệt khi tớ chạy nhiều quá. Chúng không được khỏe cho lắm.”

Josie ngồi xuống bên cạnh Trina. Hai cô bé hái cỏ để kết thành những chiếc nhẫn và vòng tay xinh xắn. Chúng nói

chuyện với nhau về trường học và bạn bè cũng như bài tập về nhà.

Josie nói: “Tớ đã nghe những gì mà Sasha nói.” “Tớ rất tiếc vì bạn ấy gọi cậu là Trina Tí Nị.”

Trina chỉ gật đầu.

“Nhưng tớ nghĩ kích thước của cậu cũng vừa đủ!” Josie nói.

Trina mỉm cười. Cô bé tặng Josie chiếc vòng bằng cỏ mà mình vừa kết xong.

Ngày Chủ Nhật kế tiếp, Trina chuẩn bị đến nhà thờ. Cô bé mặc chiếc váy vào và chải tóc. Rồi em nhíu mày nhìn đôi giày nhỏ xíu của mình trong tủ. Cô bé chắc rằng không ai khác trong lớp Thiếu Nhi của mình đi đôi giày nhỏ như vậy.

Trina lê đôi chân khi em bước xuống hành lang ở nhà thờ. Khi em đến phòng học lớp Thiếu Nhi của mình, thì Josie đang đợi ở bên ngoài.

“Chúng mình có một bất ngờ cho cậu!” Josie nói. “Đến xem này!”

Khi Trina bước vào phòng, những đứa trẻ khác và giảng viên của chúng, Cô Bott, đang chỉ vào một tấm bảng được trang trí rực rỡ. Tấm bảng ấy được dán đầy những trái tim. Có các dòng chữ trên những trái tim ghi rằng,

“Trina có một nụ cười thật tươi! Trina có một tấm lòng rộng rãi!”

“Cậu có thích không?” Josie hỏi. “Cô Bott đã giúp chúng mình làm nó đấy.”

“Mình yêu nó lắm!” Trina trả lời. “Cảm ơn cậu.”

“Cô và các bạn muốn nhắc nhở em về một sự thật to lớn,” Cô Bott nói. “Cha Thiên Thượng yêu thương mỗi người chúng ta. Thấp. Cao. To. Nhỏ. Điều đó không quan trọng với Ngài. Chúng ta là con cái của Ngài, và Ngài yêu thương mỗi người chúng ta.”

Trina nhìn lên những trái tim trên bảng và cười—thật tươi. ●

Câu chuyện này diễn ra ở Hoa Kỳ.

HÌNH ẢNH MINH HỌA BỞI OLGALIE

